

počasnejšim korakom. Le tako bom zmozel priti na vrh in še čezenj, ker je na drugi strani spust veliko lažji in krajši. Z naporom nisem več pretiraval in *motor*; predvsem pa črpalka, sta začela *delovati* normalneje. Velikemu vrhu, na katerem sem nedavno stal, sem se medtem že odpovedal.

Navidezna družba v gorah. Točno uro po sončnem zahodu sem stopil na vrh Begunjske Vrtače. Prižigal sem zaslon telefona. Hkrati se je na grebenu Velikega vrha Košute, na območju, na katerem ni nobene poti, za hip močno zabliskal ozek in nenavadno svetel svetlobni snop. Strmel sem čez dolino, da bi še kaj videl, vendar se blisk ni ponovil. Za začetek februarja je bilo toplo. Skozi rahlo kopreno so migotale vaške luči. Govorile so mi, da v gorah nisem sam. Tudi v telefonskem pogovoru sem začutil človeško bližino. Na obzorju je ugasnila še zadnja svetloba in za sestop proti zahodu sem preklupil stikalo na glavi. Moji začetni koraki so bili le mehanično premikanje nog. Na koncu pobočja sem pogledal v temo prvega grabna. Verjetno se je dalo spustiti tudi tam, a sem šel raje naprej. Verjel sem, da bom prepoznal rob, s katerega smo se spustili pred štirinajstimi dnevi. Lahkó prehodni greben, ki je štrlel iz teme v ozkem svetlobnem snopu, je bil videti ostrejši. Ko je bilo močno zdrsano od smuči, sem vedel, da sem na vstopu v Šentanski plaz.

Lahkotnost sestopa. Tokratni izlet sem povezoval s prejšnjim, ko smo se z Velikega vrha tam z lahkoto in hitro vrnili z Vladom, Ireno in Majo. Zaradi odlično utrjenega snega prave utrujenosti ni bilo. Cap, cap, cap ... Skrbno izdelane stopinje v obliki stopničk sem puščal ob strani. Sredi pobočja, kjer je bil sneg dodatno utrjen, poledenel in razbrazdan od vetra, je nekaj štrlelo iz teme. Redki macesni so še vztrajali na zeleniških strminah. Na smučišču so bile posejane temne lise. Svetloba ozkega pasu lune, ki se je nekaj dni zatem napolnila do prvega krajca, se je lovila v zaobljenem kotlu. Sedeži žičnice so risali po tleh neobičajne senčne podobe. V temi smučarske naprave *vidno* niso nič več motile. Le reflektorja teptalca snega, stoječega na spodnji postaji, sta me na koncu čedalje močneje slepila. Ne *slepim* se, da sem sestopal po neokrnjeni naravi. In da ni bil sestop po smučišču veliko lažji. ●

V razpokah

Govorite o prazninah v svojem življenju. Pravite, da vam skozi špranje življenje odteka.

Strah vas je romanja k lepemu in bežanja k sebi.

Kričite in zaman vpijete v gluhoto sveta.

Ne bom tulil z vami, saj vem, da bom v razpokah svojega življenja zmerom našel hrib, planino, rož'co ali mavrico, deževno popoldne in svetlobo jutra.

Lado Brišar

Napisi naših gora

Včasih naletimo na napise častitljivih starosti. Kažipot pod Toščem v Polhograjskih dolomitih je drevo skorajda že »požrlo«, vendar nam še vedno kaže pot proti Govejku. A.S.

